

Modlitba Lva XIV. za kněze

Pane Ježíši,
Dobrý pastýři a společníku na cestě,
dnes svěřujeme do tvých rukou všechny kněze,
zvláště ty, kteří procházejí časem krize,
když je tíží břemeno samoty,
mračno pochybností zatemňuje jejich srdce
a vyčerpanost se zdá silnější než naděje.

Ty znáš jejich zápasy a rány:
obnov v nich pevnou jistotu, že tvá láska je
bezpodmínečná.
Dej, ať si nepřipadají jen jako úředníci nebo
osamělí hrdinové.
Ať poznají, že jsou milovaní synové, pokorní
a drahocenní učedníci
a pastýři, které podpírá modlitba tvého lidu.

Dobrý Otče,
nauč nás být společenstvím, které má starost
o své kněze:
ať jim nasloucháme bez odsuzování,
ať jim děkujeme a nevyžadujeme dokonalost,
ať s nimi sdílíme své křestní poslání
a hlásáme společně tvé království skutky i slovy,
ať je doprovázíme blízkostí a upřímnou modlitbou.
Ať se naučíme podpírat ty, kdo tak často podpírají
nás.

Duchu Svatý,
obnov v našich kněžích plamen radosti
z evangelia.
Daruj jim zdravá přátelství, síť bratrské opory,
smysl pro humor, když věci nejdou podle
očekávání,
a milost stále znovu objevovat krásu svého
povolání.
Ať nikdy neztratí důvěru v tebe
ani radost sloužit tvé církvi s pokorným
a velkodušným srdcem.

Amen.

Papežovo kázání Rovníková Guinea, čtvrtek 23. dubna 2026

Lev XIV.: Boží slovo je náš osobní příběh

Na závěr své apoštolské cesty v Rovníkové Guineji a v Africe vůbec slavil Lev XIV. mši na stadionu v Malabu. Ve své promluvě vyšel z liturgických textů o křtu etiopského dvořana (Sk 8,16–20) a o Kristu coby chlebu života (Jan 6,44–51). Zde nabízíme kompletní slova promluvy.

Drazí bratři a sestry, slova Písma, která jsme právě vyslechli, se ptají, kladou otázku každému z nás, zda a jak umíme číst biblické texty, které dnes sdílíme. Je to pozvání vážné a prozřetelnostní, protože nás připravuje k tomu, abychom společně četli knihu dějin, psanou na stránkách našich životů, kterou Bůh neustále inspiruje svou moudrostí.

Jáhen Filip se připojuje k cestujícím, který se vrací z Jeruzaléma do Afriky, a ptá se ho: „Rozumíš tomu, co čteš?“ (Sk 8,30) Onen poutník, eunuch ze dvora etiopské královny, mu okamžitě odpovídá s pokorou a vtípem: „A jak bych tomu mohl rozumět, když mě tím nikdo neprovází?“ (v. 31) Jeho otázka se tak stává nejen voláním po pravdě, ale i výrazem zvědavosti. Podívejme se pozorně, kdo je účastníkem rozhovoru: je to bohatý muž, stejně jako jeho země, ale zároveň otrok. Všechny poklady, o které pečuje, nejsou jeho; jemu náleží jen únava, kterou vynakládá na dobro jiných. Tento člověk je inteligentní a kultivovaný, což dokazuje jak svou prací, tak modlitbou, ale není plně svobodný. A tato situace je bolestným způsobem vryta do jeho těla: je ve skutečnosti eunuchem. Nemůže se podílet na zrodu nového života; veškeré jeho síly slouží mocným, kteří ho ovládají a řídí.

Právě tehdy, když se vrací do své vlasti, do Afriky, která se stala místem jeho otroctví, jej hlásání evangelia osvobozuje. Boží slovo, které drží v rukou, přináší v jeho životě překvapivé ovoce: když se setkává s Filipem, svědkem Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, stává se tento eunuch nejen čtenářem Písma, tedy divákem, ale i protagonistou příběhu, který ho vtaňuje, který se

týká právě jeho. Posvátný text k němu mluví a probouzí v něm otázku po pravdě. A tak tento Afričan vstupuje do Písma, které je pohostinné vůči každému čtenáři, jenž chce pochopit Boží slovo. Vstupuje do dějin spásy, které jsou pohostinné vůči každému člověku, muži i ženě, a především vůči utiskovaným, vytěšňovaným a vůbec těm posledním. Psanému textu nyní odpovídá žitý skutek: přijetím křtu už není cizinec, ale stává se Božím synem, naším bratrem ve víře. Tento člověk, dosud otrok bez potomstva, se rodí novému a svobodnému životu ve jménu Pána Ježíše; a o jeho vykoupení mluvíme i my dnes, právě když čteme Písmo!

Jako on, stali jsme se i my křesťany

prostřednictvím křtu, zdědili jsme totéž světlo, tj. tutéž víru, v níž čteme Boží slovo. Svým vlastním životem nyní rozjímáme nad proctvími, modlíme se s žalmy, studujeme Zákon a hlásáme evangelium. Všechny biblické texty opravdu zjevují ve víře svůj vlastní smysl, protože ve víře byly psány a předávány až k nám. Jejich čtení je tedy vždy osobním i církevním aktem, není to osamělé cvičení nebo čistě technická záležitost.

Společně čteme Písmo jako společně dobro církve, průvodcem je nám Duch Svatý, který inspiroval jeho vznik, a apoštolská tradice, která je uchovala a rozšířila po celé zemi. Jak o to žádá onen eunuch, také my můžeme pochopit Boží slovo díky průvodci,

Socha P. Marie Marie z Bisily, první misionářky místních obyvatel (@Vatican Media)

který nás doprovází na cestě víry, jako jím byl jáhen Filip, který „se ujal slova, vyšel z toho úryvku Písma a zvěstoval mu Ježíše“ (v. 35). Africký poutník četl Písmo, které se pro něj naplnilo právě tak, jak se naplňuje pro nás dnes: trpící služebník, o němž mluví prorok Izaiáš (srv. Iz 53,7–8), je Ježíš, který nás skrze své utrpení, smrt a zmrtvýchvstání vykoupil ze hříchu a smrti. On je Slovo, které se stalo člověkem, v něm dochází naplnění každé Boží slovo; on nám zjevuje původní plán, plný smysl a konečný cíl.

Jak sám Kristus ujišťuje, „jen ten, kdo přichází od Boha, viděl Otce“ (Jan 6,46). V Synu sám Otec zjevuje svou slávu: Bůh se stává viditelným, slyšitelným, hmatatelným. Prostřednictvím gest Ježíše, Vykupitele, dává plnost svého díla od věčnosti: dává život. Tvoří svět, zachraňuje ho, miluje ho navěky. Těm, kdo mu naslouchají, připomíná Ježíš jedno ze znamení této stálé prozřetelnosti: „Vaši otcové jedli manu na poušti.“ (v. 49) Odkazuje se tak ke zkušenosti exodu: k cestě osvobození z otroctví, která se však stává vysilujícím čtyřicetiletým blouděním, protože lid neuvěřil Pánovým zaslíbením a oplakával právě Egypt (srv. Ex 16,3). Pod faraonovým jhem totiž lidé jedli z plodů země, Bůh je však uvedl na poušť, kde mohl chléb přijít jedině jako dar jeho prozřetelnosti. Mana je tedy zkouškou, požehnáním a příslibem, který přišel Ježíš uskutečnit. Na toto staré znamení nyní navazuje svátost Smlouvy nové a věčné: eucharistie, chléb posvěcený Tím, jenž sestoupil z nebe, aby se stal naším pokrmem. Ti, kdo jedli manu, „zemřeli“ (Jan 6,49); kdo jí tento chléb, žije navěky (srv. v. 51), protože Ježíš je živý! On vstal z mrtvých a stále dává svůj život všem a za všechny.

V konečném Exodu, totiž v Ježíšově velikonočním tajemství, se každý národ osvobozuje z otroctví zla. Když slavíme tuto událost spásy, volá nás Pán ke konečnému rozhodnutí: „Kdo věří, má věčný život.“ (v. 47) V Ježíši dostáváme překvapující možnost: Bůh dává sebe sama nám a za nás. Věřím, že je jeho láska silnější než moje smrt? Každý z nás, kdo se rozhoduje, že mu uvěří, si vybírá mezi zcela jistou beznadějí a mezi nadějí, kterou Bůh činí uskutečnitelnou. Tak náš hlad po životě a spravedlnosti nachází občerstvení v Ježíšově slově: „Chléb, který já dám, je mé tělo pro život

světa.“ (v. 51)

Díky tobě, Pane! Chválíme tě a velebíme tě, protože ses rozhodl stát se pro nás eucharistií, chlebem věčného života, abychom my mohli žít navěky. Právě teď, vážení a milí přátelé, slavíme-li tuto svátost spásy, můžeme zvolat s radostí: „Kristus je pro nás všechno!“ V něm nacházíme plnost a smysl života: „Jsi-li obtížen bezprávím, On je spravedlnost; potřebuješ-li pomoc, On je posila; bojíš-li se smrti, On je život; toužíš-li po nebi, On je cesta; jsi-li v temnotách, On je světlo.“ (sv. Ambrož, O panenství, 16,99) V Pánově společnosti naše problémy nezmizí, ale prosvětlí se. Jako každý kříž nachází vykoupení v Ježíši, tak v evangeliu příběh našeho života nachází smysl. Proto dnes každý z nás může říci: „Buď veleben Bůh, který neodmítl mou modlitbu, který mi neodepřel své milosrdenství.“ (Žl 66,20) On nás miluje vždycky jako první; jeho slovo je pro nás evangelium a nic lepšího, co bychom hlásali světu, nemáme. Tato evangelizace se týká nás všech a začíná naším křtem, který je svátostí sbratření, koupelí odpuštění a pramenem naděje. Prostřednictvím našeho svědectví se hlásání spásy stává gestem, stává se službou, stává se odpuštěním – jedním slovem, stává

se církví!

Jak nás učil papež František, opravdu „radost evangelia naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem“ (Evangelii gaudium 1). Když v současnosti sdílíme tuto radost, ještě lépe tak odvracíme riziko „individualistického smutku, který prýští ze zpohodlnělého a lakomého srdce, z chorobného vyhledávání povrchních rozkoší a z izolovaného svědomí. Když se vnitřní život uzavře do vlastních zájmů, nezbyvá už prostor pro druhé, nemohou už vstoupit chudí, Božímu hlasu se už nenaslouchá, nezakouší se již sladká radost z jeho lásky“ (tamtéž, č. 2). Právě Pánova láska nás chrání před takovým uzavíráním se do sebe sama a podepírá nás v našem úsilí, především ve službě spravedlnosti a solidaritě.

Proto chci povzbudit vás všechny, celou církev žijící v Rovnickové Guineji, aby s radostí pokračovala v poslání prvních Ježíšových učedníků. Čtěte společně evangelium a buďte jeho vášnivými hlasateli, jako byl jáhen Filip. Slavte spolu eucharistii a dosvědčujte svým životem víru, která zachraňuje, aby se Boží slovo stalo dobrým chlebem pro každého.

www.vaticannews.cz/23.04.2026

Podle místních zdrojů se bohoslužby účastní 35 tisíc lidí (@Vatican Media)

SPE SALVI

encyklika Papeže Benedikta XVI.
o křesťanské naději.

Co je věčný život?

10. Dosud jsme hovořili o víře a naději v Novém zákoně a v raném křesťanství; přitom bylo zřejmé, že nemluvíme jen o minulosti. Celá úvaha se týká života a smrti člověka obecně, proto se dotýká i nás tady a teď. Zkusme formulovat otázku výslovně: Je křesťanská víra i pro nás dnes nadějí, která proměňuje a nese náš život? Je pro nás „preformativní“ – poselství, které nově utváří život –, nebo jde o čistou „informaci“, kterou jsme mezitím odložili a která je překonána novějšími informacemi? Při hledání odpovědi bych vyšel z klasické formy dialogu z křesťanského obřadu, vyjadřujícího přijetí novorozence do společenství věřících a jeho znovuzrození v Kristu. Kněz poté, co se zeptal na jméno, jež se rodiče rozhodli dítěti dát, pokračoval otázkou: „Co žádáš od církve?“ Odpověď: „Víru.“ „A co ti dává víra?“ „Věčný život.“ Rodiče v dialogu vyjádřili, že pro dítě hledali přístup k víře, společenství s věřícími, protože ve víře spatřovali klíč k „životu věčnému“. Dnes jako včera jde ve křtu právě o toto: není to tedy jen úkon socializace do komunity, nejedná se o pouhé přijetí do církve. Rodiče počítají s tím, že jejich dítě dostane více: očekávají, že víra, k jejíž ucelené podobě patří společenská uspořádanost církve a její svátosti, mu dá život – život věčný. Víra je podstata naděje. Nyní ale vyvstává otázka: Chceme vůbec – žít věčně? Možná že dnes řada lidí odmítá víru jednoduše proto, že jim věčný život nepřipadá atraktivní. Vlastně vůbec věčný život nechťejí, zatímco naplno touží po přítomnosti a víra ve věčný život jim pak překáží v tom, aby za svým cílem šli naplno. Žít věčně, bez konce, se pak jeví spíše jako odsouzení než jako dar. Smrt je jistě třeba oddálit, jak nejdéle to jen jde. Nicméně život bez konce, věčný život, se nakonec stává nudným, až nesnesitelným. Vlastně přesně toto má na mysli církevní otec Ambrož v proslovu při pohřbu svého zemřelého bratra Satira: „Smrt nepatřila k přirozenosti, ale stala se její součástí. Bůh s ní na počátku nepočítal, ale posléze ji daroval jako léčivý prostředek [...] Přestoupení totiž zapříčinilo, že se lidský život v

každodenním lopocení a v nesnesitelném pláči stal žalostným. Bylo třeba se zlem skoncovat, aby smrt navrátila to, co život ztratil. Nesmrtelnost by tak byla spíše zátěží než předností, pokud by ji neosvítla milost.“ Ambrož pravil už i dříve: „Nad smrtí nemáme plakat, protože je příčinou spásy...“.

11. Ať svatý Ambrož svými slovy myslel cokoli, je faktem, že pouhé odstranění smrti či jen její nekonečné oddalování by zemi i lidstvo přivedlo do nemožného stavu, z něhož by neměl prospěch vůbec nikdo. V našem postoji je zřejmě rozpor, odkazující na vnitřní rozpornost naší existence. Na jedné straně nechceme umřít; především ti, kdo nás milují, nechťejí, abychom zemřeli. Na druhé straně však netoužíme ani po nekonečné existenci; země vlastně ani pro takovou perspektivu stvořena nebyla. Tak co tedy opravdu chceme? Paradox tohoto našeho postoje vyvolává hlubší otázku: co je ve skutečnosti „život“? A co znamená „věčnost“? Máme okamžiky, v nichž z ničeho nic cítíme: ano, takhle vypadá opravdový život – takhle by měl vypadat. Vedle toho ovšem to, čemu každodenně říkáme „život“, životem ve skutečnosti není. Augustin v jednom obšírném listu o modlitbě, adresovaném Probě, urozené římské vdově a matce tří konsulů, napsal: Nakonec chceme vlastně jen jednu věc – „šťastný život“, život, který je prostě životem, prostě „šťastím“. O nic jiného nakonec v modlitbě neprosíme, k ničemu jinému vlastně ani ve svém životě nespějeme, jedná se právě jen o toto. Později ale Augustin dodává: pokud se zamyslíme hlouběji, nevíme vlastně ani to, po čem skutečně toužíme, co bychom vlastně chtěli. Dokonce ani tuto skutečnost neznáme; právě v těch okamžicích, když si myslíme, že se jí dotýkáme, jí vůbec nedosahujeme. „Nevím, za co se máme modlit“, vyznává spolu se svatým Pavlem (Řím 8,26). Víme jen to, že to, co známe, to rozhodně není. Nicméně právě v našem nevědění víme, že tato skutečnost určitě existuje. „A tak,“ píše Augustin, „je v nás jakási učená nevědomost (docta ignorantia).“ Nevíme, po čem bychom měli opravdu toužit; „pravý život“ nepoznááme; a přece víme, že určitě existuje něco, co my neznáme a k čemu jsme přitahováni.

12. Myslím, že Augustin zde přesným a i pro nás stále platným způsobem popisuje podstatné lidské situace, z

nichž vycházejí všechny rozpornosti a naděje. Chtěli bychom nějak mít autentický život, jehož by se ovšem smrt ani nedotkla; na druhou stranu vůbec nevíme, kam nás život směřuje a pobízí. Nepřestáváme toužit po tom, abychom toho dosáhli, a přesto víme, že vše, co můžeme zakusit nebo uskutečnit, není to, po čem toužíme. Tato „věc neznámá“ je pravá „naděje“, jež nás stále pobízí, a její neznámost je to, co zapříčiňuje všechna zoufalství, všechna pozitivní i destruktivní úsilí o opravdovost světa a opravdového člověka. Označení „věčný život“ se pokouší dát jméno tomuto nepoznání či nevědomky známému. Nutně je to označení, které je nedostatečné a matoucí. Vždyť „věčný“ je slovo, které vyvolává ideu nekonečnosti a vzbuzuje v nás strach; u „života“ myslíme na námi zakoušený život, který máme rádi a nechceme ztratit, který je nám stálým zdrojem spíše námahy než uspokojení, takže po něm na jedné straně toužíme, zatímco na straně druhé ho vlastně nechceme. Můžeme se pokusit vystoupit prostřednictvím myšlení z časnosti, v níž jsme uvězněni, a využit, že věčnost není stereotypní, do nekonečna se opakující sled kalendářních dní, ale spíše něco jako naplněný okamžik, v němž my spolu s celkem, jenž nás obepíná, spočíváme ve vzájemném objetí. Mohlo by jít o okamžik ponoření se do oceánu nekonečné lásky, v němž už neběží časomíra, není žádné předtím a potom. Věčnost si pak můžeme představit tak, že tento okamžik je životem v plném smyslu, stále nové nošení se do nekonečné rozlehlosti bytí, v němž nás zaplavuje neodolatelná radost. Ježíš to vyjadřuje v Janově evangeliu takto: „Znovu vás uvidím a vaše srdce se zaraduje a nikdo vám vaší radost nebude moci vzít.“ (16,22) Je třeba uvažovat tímto směrem, pokud chceme pochopit, kam míří křesťanská naděje, co očekáváme od víry, od našeho bytí, které je spojené s Kristem.

KOMPENDIUM KATECHISMU

SEDM SVÁTOSTÍ CÍRKVE

Svätost eucharistie

281. Jakým způsobem se církev podílí na eucharistické oběti?

V eucharistii se Kristova oběť stává také obětí údů jeho Těla. Život věřících, jejich chvála, jejich utrpení, jejich modlitba, jejich práce jsou spojeny s Kristovými. Poněvadž je eucharistie obětí, je také přinášena za všechny věřící, živé i zesnulé, na smír za hříchy všech lidí a k dosažení duchovních i časných dobrodiní od Boha. Také nebeská církev je spojena v Kristově oběti.

282. Jak Je Ježíš přítomen v eucharistii?

Ježíš Kristus je v eucharistii přítomen jedinečným a nesrovnatelným způsobem. Je totiž přítomen opravdu, skutečně, podstatně: se svým Tělem a svou Krví, se svou duší a se svým božstvím. Je v ní tedy přítomen svátostným způsobem, a to pod eucharistickými způsoby chleba a vína, úplně celý Kristus, Bůh a člověk.

283. Co to znamená transsubstanciaci?

Transsubstanciaci znamená proměnu celé podstaty chleba v podstatu Kristova Těla a celé podstaty vína v podstatu jeho Krve. K této proměně dochází při eucharistické modlitbě prostřednictvím účinnosti Kristova slova a působením Ducha svatého. Nicméně vnímatelné charakteristiky chleba a vína, to je „eucharistické způsoby“, zůstávají nezměněné.

284. Lámání chleba rozděljuje Krista? Lámání chleba Krista nerozděljuje. On je přítomen celý a celistvý v každé eucharistické způsobě a v každé její části.

285. Jak dlouho trvá eucharistická přítomnost Krista?

Eucharistická přítomnost Krista trvá, dokud existují eucharistické způsoby.

286. Jaký druh kultu náleží eucharistické svátosti?

Přísluší jí kult latríe, to je klanění, vyhrazeného pouze Bohu, jak během eucharistické oběti, tak mimo ni. Církev totiž uchovává s největší pečlivostí proměněné hostie, nosí je nemocným a osobám, jež se nemohou účastnit mše svaté, vystavuje ji ke slavné adoraci věřících, nosí ji v procesích a vybízí

KOMPENDIUM KATECHISMU KATOLICKÉ CÍRKVE

KARMELOVSKÉ NAKLADATELSTVÍ

k časté návštěvě a adoraci Nejsvětější svátosti, uchovávané ve svatostánku.

287. Proč je eucharistie velikonoční hostinou?

Eucharistie je velikonoční hostinou, poněvadž Kristus tím, že svátostně realizoval svou Paschu, nám dává své Tělo a svou Krev, nabízené jako pokrm a nápoj a ve své oběti nás spojuje se sebou a navzájem.

288. Co znamená oltář?

Oltář je symbolem samého Krista, přítomného jako přinesená oběť (oltář – oběť kříže) a jako nebeský pokrm, který se nám dává (oltář – eucharistický stůl).

Nedělní bohoslužby

na Broumovsku

Květen 2026

3. května	
Otovice	08:30
Verněřovice	10:00
Broumov, sv. Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00
10. května	
Martínkovice	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, sv. Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00
17. května	
Božanov	08:30
Verněřovice	10:00
Broumov, sv. Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00
24. května	
Broumov, hřbitovní k. PM	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, sv. Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00
31. května	
Šonov, sv. Markéta	08:30
Heřmánkovice	10:00
Broumov, sv. Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

Každou sobotu je mše sv. s nedělní platností v Broumově u sv. Václava v 17:00 (kromě 2.5.).

Farnost
Broumov

Obnova kaple Panny Marie v Šonově začala

I když hřbitovní kaple Panny Marie není součástí Broumovské skupiny kostelů, díky Programu RENOVACE DROBNÉ HISTORICKÉ ARCHITEKTURY V POHRANIČÍ z grantů Evropské unie se v dubnu 2026 začaly práce na neogotické kapli, která by jinak neměla šanci, aby mohla být dost zásadně obnovena.

Farnost již začátkem jara obdržela 200 000 Kč z Nadace ČEZ, jež získala díky velké podpoře široké veřejnosti. Celkové náklady činí 42 461 euro (cca 1 060 000 Kč). Výše dotace z fondů EU je 29 364 eura, spoluúčast farnosti je 30%, cca 330 000 Kč).

Grant ŘKF Broumov získala spolu s polskou farností sv. Jakuba v Ścinawce Dolnej.

Děkuji.

P. Martin Lanži, farář ŘKF Broumov

Klub vojenské historie T-S 19 Turov

Návštěvní doba pro rok 2026

28.3. - 29.3.

Březen

24.4. - 26.4.

Duben

29.5. - 31.5.

Květen

19.6. - 21.6.

Červen

ŘEZ II 3.7. - 6.7.

Červenec „Stůj nebo střelím!“

extra

28.8. - 30.8.

Srpen

extra

18.9. - 20.9.

Září

23.10. - 25.10.

Říjen

27.11. - 29.11.

Listopad

Další termíny dle domluvy

Najdete nás zde:

Červený kostelec sněh
Stárkov nebo Rokytník

Vstupné: Dobrovolné

1:100

Stojte na místě
pro střelbu
9.1.1937.

Netradiční bunkr, který návštěvníkům umožní vyzkoušet si vše na vlastní kůži. Vhodné pro rodiny s dětmi.

f /bunker.t19

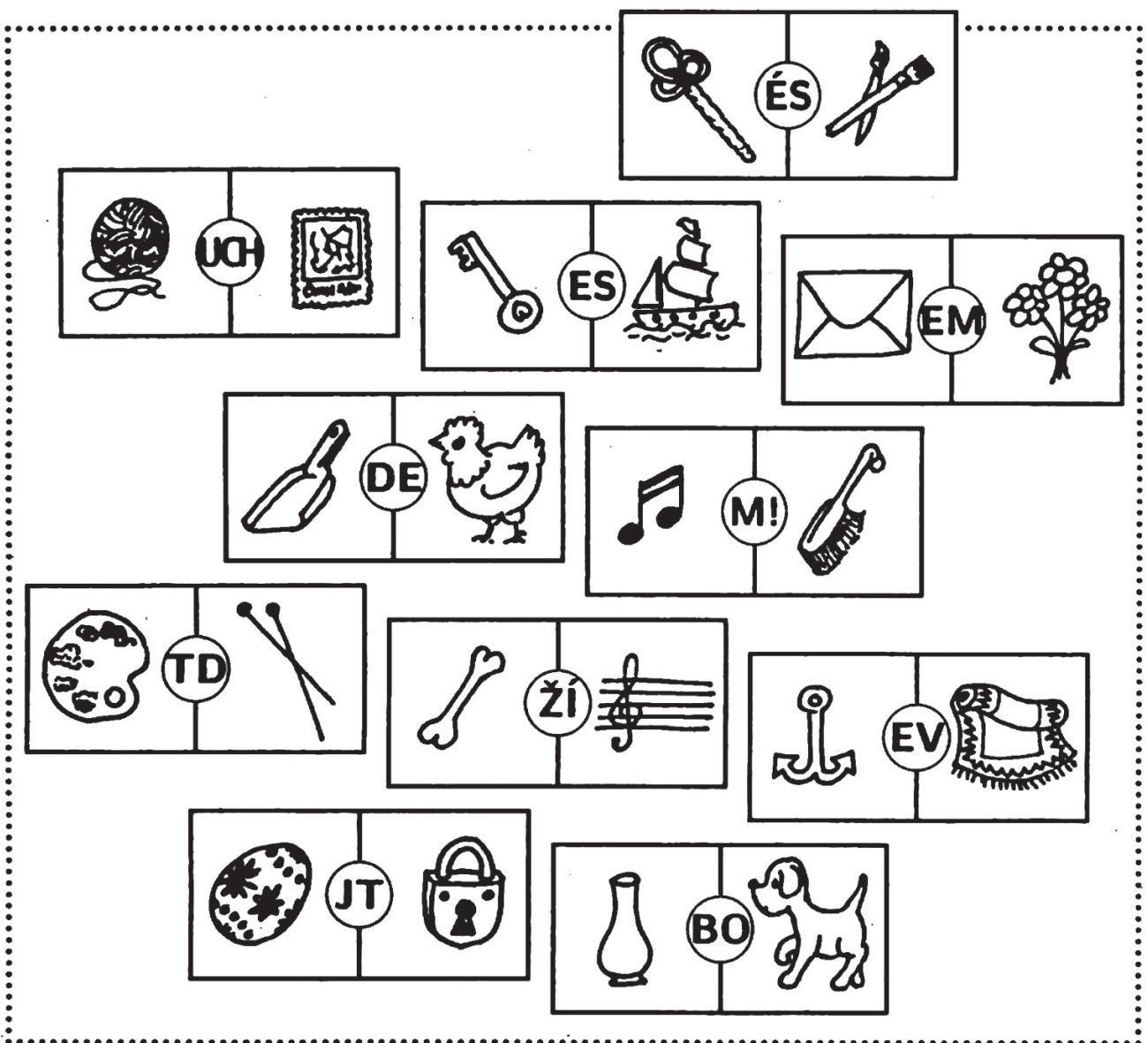
ig bunker.t19

DOBRÁ RADA

Událost seslání Ducha svatého byla rozhodující pro vznik církve. Duch svatý nepřestal působit ani dnes a sv. Pavel nám dal v listě Římanům radu, co máme dělat, když chceme správně křesťansky žít.

Tuto radu vyluštíme pomocí domina. Jednotlivé „kameny“ skládáme tak, aby spolu sousedící obrázky nějak souvisely (slepice – vejce). Tajenka začíná vepsanými písmeny DE.

TAJENKA: _____

Postní sbírka pro Paraguay

Letošní postní sbírka broumovské farnosti KASIČKA POD KŘÍŽEM vynesla rekordních 91 800 Kč. Sběrka je už pro broumovské farníky tradiční postní aktivitou a již deset let je její výtěžek určen na podporu české katolické misie v Paraguayi.

Od roku 2025 je zaměřena na financování studií medika Lucase Cabrera, který je dítětem misie. Broumovská farnost sama shání prostředky na obnovu národní kulturní památky Broumovská skupina kostelů. Ve světě jsou však oblasti, kde vzdělání a lékařská péče nejsou tak samozřejmé jako

v ČR. Proto podpora vzdálené misie v sobě nese konkrétní prožívání vědomí, že církev je mystickým tělem Kristovým.

Zvláštní díky pak patří dvěma Bohu známým osobám, přičemž jedna přispěla částkou 50 000 Kč a druhá 20 000 Kč. Upřímně Pán požehnej patří však všem dárcům. Na Lucase pamatujme však i v modlitbách. Pokud studia zdárně dokončí, bude pozitivním vzorem pro další děti z misie. A zároveň i praktickým pomocníkem v mnoha zaostalých oblastech druhé nejchudší země Jižní Ameriky, kde se mluví jenom místním jazykem guaraní, ve kterém část studií taky probíhá.

P. Martin Lanži, farář ŘKF Broumov

Kustodi opět do akce

O prvních dvou květnových sobotách budou s ohledem na prodloužené víkendy otevřené kostely. Pokud má někdo zájem o službu kustoda kostelů, ať se, prosím, přihlásí na faře. Děkuji.

P. Martin Lanži, farář ŘKF Broumov

Květnové akce 2026

2. května

pěší pouť do Vambeřic, mše sv. v 16:00

10. května

májová pobožnost, kaple pod Hvězdou v 16:00

29. května

Nanebevstoupení Páně

17. května (neděle)

bude upřesněno

23. května

bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích v 11:00

24. května

slavnost 1. sv. přijímání

24. května

pobožnost k sv. Janu Nepom. v Rožmitálu u Dvořáků v 16:00

25. května

letniční ekumenická bohoslužba

31. května (neděle)

májová pobožnost v Heřmánkovicích v 16:00

Každou neděli je bohoslužba k počtu Boží Matky v kapli na Hvězdě v 18:00.

2026 MARIÁNSKÝ MĚSÍC v Malých Svatoňovicích Poutní kostel Sedmi radostí Panny Marie

2.5. sobota - 9.00 mše sv. ☩ - Pout' KDU-ČSL
celebruje biskup Mons. ThLic. Prokop Brož, Th.D.

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY A MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

3.5. neděle 10.30 mše sv. - 17.00 májová pobožnost ☩
10.5. neděle 10.30 mše sv. - 17.00 májová pobožnost ☩
17.5. neděle 10.30 mše sv. - 17.00 májová pobožnost ☩
24.5. neděle 10.30 mše sv. - 17.00 májová pobožnost ☩
31.5. neděle 10.30 mše sv. - 17.00 májová pobožnost ☩

☩ Příležitost uctít sošku P. Marie Sedmiradostné

Návštěvu poutního místa můžete spojit s prohlídkou Muzea bratří Čapků a nedalekého Mariánského sadu s kapličkami Sedmi radostí Panny Marie, křížovou cestou a kaplí Božího hrobu. Nabízí se i výstup na Žaltman, nejvyšší vrchol Jestřebích hor s novou rozhlednou.

Římskokatolická farnost Malé Svatoňovice
www.msvatonovicekostel.cz

Sv. Klement Maria Hofbauer

kněz, † 1820, 20. května

Z MORAVSKÉHO PEKAŘE APOŠTOL VARŠAVY A VÍDNĚ

Narodil se 26. 12. 1751 v Tasovicích u Znojma jako deváté z dvanácti dětí a pokřtěn byl jako Jan. Otec Petr Pavel Dvořák pocházel z Mor. Budějovic a v Tasovicích převzal hospodářství a řeznictví. Matka Marie roz. Steerova ovdověla, když Janovi bylo šest a půl roku. Jan již v dětství začal toužit po kněžském povolání, ale na studie nebylo a chudá matka ho dala v 15 letech do učení ke znojemskému pekaři Františku Dobšovi. Po vyučení pracoval v klášteře v Louce a zároveň po 4 roky navštěvoval gymnázium, které skončil ve 26 letech. Pak od roku 1779 pracoval ve Vídni jako pekařský tovaryš. Tam už pod jménem Hofbauer. Jeho mistr ho chtěl oženit se svou dcerou a předat mu živnost.

Jan ale odešel se svým přítelem do Itálie, přitom navštívili Řím a v Tivoli poprosili o přijetí do tamní poustevny. Biskup Barnabas Chiarmonti (pozdější Pius VII.) jim předal poustevnický hábit o svátku Klementa z Ancyry 23. 1. 1783 a Jan Hofbauer přijal nové jméno Klement Maria. To jméno mu bylo připomínkou jak dne, tak i věrnosti k Matce Boží, kterou často vzýval.

Touha po kněžství ho dovedla znovu do Vídně. Zase se pustil do práce v pekařství a přitom navštěvoval katechetický kurs. Pak vykonal nějakou službu třem bohatým šlechticům a ony mu finančně pomohly, že se mohl začít studiem připravovat na kněžství. Profesori teologické fakulty však byli osvícenci a Klement Maria záhy poznal, že se rozcházejí s čistou církevní naukou. Se svým spolužákem Tadeášem Hýblem

proto studium přerušili a vydali se za zdrojem čisté nauky do Říma. Seznámili se tam s kongregací Nejsvětějšího Vykupitele – redemptoristy – a stali se jejími členy. Řeholní sliby složili 19. 3. a o 9 dnů později 28. 3. 1785 byli vysvěceni na kněze. Po dokončeném vzdělání byli pak z kláštera Frosinone posláni do střední Evropy, aby rozšířili svou řeholní rodinu.

Klement Maria si vybral za své působišť Varšavu, kde po setkání s biskupem Saluzzo mu byla svěřena správa kostela sv. Benona. Tam působil s velkou horlivostí 21 let a už v roce 1787 založil redemptoristický klášter, který byl prvním mimo území Itálie. Pak následovaly kláštery další a Klement Maria bděl nad nimi jako generální vikář řeholní společnosti. Vedle zakládání a vedení řeholních domů věnoval hlavní zájem pastoraci a jeho pobyt ve Varšavě lze označit za nepřetržité lidové misie. S mladými různých národností rozvíjel nejen duchovní ale i sociálně charitativní činnost, takže od mnohých byl nazván apoštolem Varšavy. Určitý obraz jeho působení ukazuje nárůst sv. přijímání v kostele sv. Benona z dvou tisíc na více jak sto tisíc ročně.

Klement Maria Hofbauer obrácení mnohých docílil prostřednictvím růžence. V ruku nosil malý růženec, který měl od papeže Pia VII., a když jej jednou ztratil, byl z toho velmi smutný. Ale našla ho jedna sestra a on jí s radostí řekl: „Pomohla jste mi v obrácení hříšníků, protože pokaždé, když jsem se pomodlil růženec za některého hříšníka, dosáhl jsem jeho obrácení.“ Také kajícíky prosil, aby mu pomáhali obracet hříšníky modlitbou mnoha růženců.

Ujišťoval, že růžencem vždy dosáhl požadovaného obrácení, i když se jednalo o hříšníky, kteří se vyhýbali svátostem třicet nebo čtyřicet let. A jeho tvář vždy zazářila, když mohl říci, že mu Pán dal další duši prostřednictvím růžence.

Svémi slovy také nabádal k vytrvalosti a dodával: „Viděl jsem mnohé bezbožníky umírat svatě a viděl jsem mnohé, kteří se zdáli být svatí, a zemřeli jako bezbožníci.“ Také doporučoval mluvit spíše s Bohem o hříšníkovi než s ním o Bohu.

V květnu r. 1808 Napoleon, máje okupační vojska v Polsku, nařídil zlikvidování klášterů redemptoristů a vyhnání řeholníků. Následkem tohoto rozkazu byl Klement Maria i s dalšími řeholníky 17. 6. uvězněn a později vypovězen z Polska.

Přišel znovu do Vídně a hned začal podobný apoštolát jako ve Varšavě. Policie ho však bedlivě sledovala, ale arcibiskup Hohenwart nad ním držel ochrannou ruku. První Klementovo působišť bylo v minoritském kostele a od r. 1813 mu arcibiskup svěřil kostel sv. Voršily i s vedením řeholnic. Klement horlivě rozvíjel svůj apoštolát a měl velký vliv na prostý lid i studenty a intelektuály. Stal se rádcem některých biskupů, spisovatelů, umělců a konvertitů. Mnohé přivedl k duchovnímu povolání, zejména mezi redemptoristy. Přes významné osobnosti měl vliv i na řešení církevních otázek na Vídeňském kongresu (1814–15). Když zemřel, jeho pohřeb byl velkou manifestací úcty obyvatel Vídně. Pohřben byl na hřbitově Maria-Enzersdorf, odkud v roce 1862 byly jeho ostatky přeneseny do redemptoristického kostela Maria Stiegen. V roce 1888 byl blahorečen Lvem XIII. a v roce 1909 kanonizován Piem X.

KVĚTNOVÉ PROHLÍDKY KOSTELŮ

2. a 9. května 2026

9:00 - 12:00

Kostel sv. Markéty, Šonov
Kostel sv. Máří Magdalény, Božanov
Kostel sv. Barbory, Otovice
Kostel sv. Jiří a Martina, Martínkovice

14:00 - 17:00

Kostel sv. Václava, Broumov
Kostel sv. Michaela archanděla, Verněřovice
Kostel sv. Jakuba Většího, Ruprechtice
Kostel Všech svatých, Heřmánkovice

www.broumovsko.cz

Myšlenky na měsíc květen

ALBISETTI VALERIO

CESTA ŽIVOTA

JAK POZNÁVAT A ZHODNOTIT JEJÍ
KLADNÉ STRÁNKY

1. Každý z nás má svou osobní cestu, na které je naprosto hrdinou, jestliže má odvahu dívat se na ni a přijmout zodpovědnost za dobro a zlo, které tam nalezne.
2. Naše cesta začne nebo se zastaví podle způsobu, jakým prožíváme pád. Jestliže se s ním budeme ztotožňovat, zastavíme se, jestliže ho budeme prožívat jako příležitost, pak půjdeme vpřed.
3. Bůh nás nechává svobodné i k tomu, abychom se zmylili, ale vždy je ochoten nás přijmout.
4. Když padáme, Bůh je připraven nás zdvihnout.
5. Pozemský život je pro každého z nás cestou, na které je snadné se ztratit. Ztratit se v tom, co iluzorně přitahuje. Chtít všechno a hned.
6. Mnoho lidí věří, že nemají vnitřní hodnotu jako osoby, protože nevědí, kde jsou hranice vlastní identity a vstřebávají všechno bez rozlišování.
7. Lidé mají snahu utíkat sami od sebe, od vlastní totožnosti, aby mohli žít, avšak ve skutečnosti jen přežívají.
8. Lidé často hledají ospravedlnění mimo sebe. Místo aby uznali vlastní neschopnost k zodpovědnosti a šli do sebe. Připisují osudu chyby, omyly, negativní skutky, které konají. Dovolávají se jiných osob, situací.
9. Jen znovuodhalení naší vlastní důstojnosti, naší pravé identity, nám dovolí překonat naše neurózy, deprese, chorobné záliby, pesimismus.
10. Abychom vzali do rukou svůj život, abychom v sobě uznali existenci fyzické, psychologické i duchovní složky, abychom se naučili milovat, musíme se dříve naučit mít rádi jednu osobu: sami sebe.
11. Bůh nám dává v každé vteřině svobodu. Každou vteřinou nám dává naději. Svobodu a naději na změnu, na obrácení, na uvědomění, na zodpovědnost za naše osobní emoce, za naše jediné a osobní smýšlení.
12. Hluboké naslouchání vlastním emocím, vlastnímu pocítování, vlastním citům vede k autentickému poznání nás samých.
13. Je nutné poznat noc, abychom ocenili den. Je nutné poznat žízeň, abychom ocenili vodu. Jen nutné umět zůstat sami, abychom ocenili život ve dvou. Je nutné vědět, že musíme zemřít, abychom dali plný význam životu.
14. Kdo si neodpustí, neodpouští druhým. Kdo se nepřijímá, nepřijímá druhé. Kdo nemá důvěru sám v sebe, nemůže ji mít v druhé.
15. Pouze tehdy, když si odpustíme, můžeme se autenticky otevřít. Jestliže si neodpustíme, zastavíme se ve své vnitřní cestě a zůstaneme zablokováni.
16. Odpustit neznamená zapomenout, jako by se nic nestalo. Nezaměňujeme odpuštění se sebeospravedlnováním.
17. Opravdově žít znamená, být v souladu sami se sebou, nezávisle na tom, co se děje mimo nás.
18. Ten, kdo útočí, uráží, má strach z něčeho či z někoho. Potřebuje něco nebo někoho, co nemá, nebo u čeho má strach, že to ztratí.
19. Kritizujeme u jiných ty stránky, které jsme u sebe nevyřešili.
20. Paradoxně jsou užitečnější pro nás růst právě ty osoby, které se nám nelíbí a které nám nahánějí strach.
21. My své tělo všeobecně nerespektujeme. Nejsme schopni naslouchat mu a pocítovat ho.
22. Zakoušíme-li stále negativní pocity k určité osobě, znamená to, že připisujeme mnoho, příliš mnoho důležitosti jí a málo důležitosti sobě.
23. Strach je věc, která nás nejvíce odděluje od nás samých i od jiných lidí.
24. Mnoho lidí říká, že se chtějí změnit, ale málo jich to opravdu chce.
25. Je důležité se naučit cítit se živými a spokojenými lidmi a žít tak stále, v každém okamžiku, ve chvílích radosti i ve chvílích smutku, ve chvílích štěstí i ve chvílích bolesti, protože jsme pochopili, že všechny tyto chvíle, krásné i ošklivé, jsou mezi sebou spojeny.
26. Kdo se chce vydat na cestu, musí zapomenout trvale na věty: Proč právě já? Proč se mi to stalo? A nahradit je větami: „Co mi chce Bůh říkat tím, co se mi právě přihodilo?“
27. V podstatě si ten, kdo přežívá, namlouvá, že žije, neboť přežívat znamená bát se žít.
28. Podle mě mají úspěchy stejnou cenu jako porážky. Je však životně důležité dát jim smysl.
29. Ztotožňování se s tím, co se nám přihodí, je pravou příčinou toho, že zůstáváme v neuróze.
30. Kdo zůstává ve věcech nebo v jiných lidech, umírá.
31. Neúspěch a utrpení jsou naprosto osobní.

24. Mnoho lidí říká, že se chtějí změnit, ale málo jich to opravdu chce.
25. Je důležité se naučit cítit se živými a spokojenými lidmi a žít tak stále, v každém okamžiku, ve chvílích radosti i ve chvílích smutku, ve chvílích štěstí i ve chvílích bolesti, protože jsme pochopili, že všechny tyto chvíle, krásné i ošklivé, jsou mezi sebou spojeny.
26. Kdo se chce vydat na cestu, musí zapomenout trvale na věty: Proč právě já? Proč se mi to stalo? A nahradit je větami: „Co mi chce Bůh říkat tím, co se mi právě přihodilo?“
27. V podstatě si ten, kdo přežívá, namlouvá, že žije, neboť přežívat znamená bát se žít.
28. Podle mě mají úspěchy stejnou cenu jako porážky. Je však životně důležité dát jim smysl.
29. Ztotožňování se s tím, co se nám přihodí, je pravou příčinou toho, že zůstáváme v neuróze.
30. Kdo zůstává ve věcech nebo v jiných lidech, umírá.
31. Neúspěch a utrpení jsou naprosto osobní.

Nedělní bohoslužby**3. května**

Otovice	08:30
Verněřovice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

10. května

Martínkovice	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

17. května

Božanov	08:30
Verněřovice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

24. května

Broumov, hřbitovní k. PM	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

31. května

Šonov, sv. Markéta	08:30
Heřmánkovice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

Každou sobotu je mše sv. s nedělní platností v Broumově u sv. Václava v 17:00 (kromě 2.5.).

**Mše svaté v týdnu,
Broumov**

Úterý	klášterní k.	18:00
Středa	farní k.	18:00
Čtvrtek	sv. Václav	08:00**
Pátek	farní k.	18:00
Sobota	sv. Václav	17:00*

* V sobotu 2. května poutní mše sv. v bazilice ve Vambeřicích v 16:00 (v 17:00 v Broumově nebude).

** Ve čtvrtek 14. května mše sv. v k. sv. Petra a Pavla v 18:00 (Slavnost Nanebevstoupení)

Adorace:

středa a pátek, P+P, 18:30 – 18:45

Svatost smíření:

20 min před každou mší sv.

Svatost smíření o poslední sobotě v měsíci:

sobota 30. května, 09:00 – 10:30, P+P

Změna vyhrazena.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ**ZŠ Meziměstí,**

pátek, 12:40-13:25 – všechny třídy

Broumov, fara,

pátek 14:15-15:00 – všechny třídy

Religionistika

gymnázium, čtvrtek 13:45-15:15

**Rok 2026
ve farních akcích****10. ledna**

Tříkrálová sbírka

14. února

Farní ples (pátek)

18. února

Popeleční středa – začátek postní doby, den přísného půstu

7. března

Duchovní obnova

5. dubna

Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (poledne)

7. dubna

Zmrtvýchvstání Páně

2. května

Pouť do Vambeřic

14. května

Nanebevstoupení Páně

23. května

Bohoslužba pro motocyklisty (Otovice)

23. května

1. sv. zpověď

24. května

Letnice; slavnost 1. sv. přijímání

25. května

Ekumenická bohoslužba

4. června

Slavnost Božího Těla

10. října

Farní výlet do Vratislavi

Číslo konta misie v Paraguayi: 3205762379/0800

Římskokatolická farnost Broumov

1180703399/0800

Částka: 200,00 Kč

Zpráva pro příjemce: příspěvek na broumovské kostely prostřednictvím QR kódu

BIM

BROUMOVSKÝ
INFORMAČNÍ
MĚSÍČNÍK

Vydává:

Římskokatolická farnost Broumov
www.broumovfarnost.cz

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com děkujeme...

Grafický koncept: Vojtěch Kopřiva
DTP a zlom: Vojtěch Kopřiva

Tisk: vlastním nákladem,
Náklad: 60 ks

Uzávěrka: 15. každého měsíce

**Paypal účet farnosti
church.broumov@gmail.com**

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.